

כפל של גאולה

לקט סיפורים מכתבים ושביבי קודש
בקשר עם לידת תאומים

תשורה

משמחת חגיגת ברית המילה
של התאומים החיילים בצבאות השם
הת' דב משה שי' והת' עמוס אליהו שי'
דורון

יום רביעי כ"ד אייר ה'תשע"ט
שיכון חב"ד בירושלים עיה"ק תובב"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

להוספות, תיקונים, הערות והארות:
Dmtz770@gmail.com

פתח דבר

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בהולדת בנינו התאומים
הת' דב משה והת' עמוס אליהו שי', והגיענו לחגוג בעיתו ובזמנו את הכנסתם בבריתו של אאע"ה.
התודה והברכה מובעת בזה לבני משפחתנו, ידידינו ומכרינו שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף
בשמחתנו ולברך את הרכים הנולדים שי' בברכת מזל טוב, ולאחל להם שיזכו לגדול כחיי"לים
נאמנים בצבאות השם ולפעול את הגאולה מתוך הרחבה בחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות.
ברגשי גיל וחדווה אנו שמחים להגיש בזה תשורה לנוטלים חלק בשמחתנו, מיוסד על הנהגתו
הקדושה של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע שחילק 'תשורה' בחתונת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שליט"א.

הקובץ שלפנינו כולל לקט סיפורים, מכתבים ושכיבי קודש מרבותינו נשיאינו בכלל ומכ"ק
אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בפרט, בנוגע ללידת תאומים, והמשמעות הרוחנית של 'תאומים'
בעבודת השם.

לחביבותא דמילתא, הבאנו בתחילת הקובץ שיחת קודש מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
בעת שמחת ברית מילה שנאמרה בכ"ד אייר ה'תשי"א, בשנה הראשונה לנשיאות, לפני 'חיים' שנה
בדיוק ואף באותה קביעות, בה מקשר כ"ק אד"ש את ענין הברית עם ההתקשרות לרבי¹.

.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבודו ואת בני ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאליפות
מנפש ועד בשר, ובמיוחד בברכה העיקרית - שנזכה ללכת משמחה כפולה² זו, לשמחה העיקרית
"שמחת עולם על ראשם", ונזכה לקיום התפילה והבקשה: "הַרְחֵם, הוּא יִשְׁלַח לָנוּ מְשִׁיחוֹ הוֹלֵךְ
תְּמִים, בְּזָכוֹת חֲתָן לְמוֹלוֹת דְּמִים, לְבִשָּׁר פְּשׁוּרוֹת טוֹבוֹת וְנַחוּמִים, לְעַם אֶחָד מְפָרָד וּמְפָרָד בֵּין
הָעַמִּים", בהתגלותו המיידית של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ותיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

משפחת דורון
בשליחות המלך, בית שמש

כ"ד אייר ה'תשע"ט
קי"ז שנה לנשיאות כ"ק אד"ש

(1) ויומתק שהברית מתקיימת בשבוע דספירת היסוד, הקשורה כידוע עם ענין הברית וההתקשרות.

(2) ולהעיר שכפל בכלל קשור עם גאולה, והענין דיולדת זכר קשור עם הגאולה העתידה. ובלשון כ"ק אד"ש: "כמאמר
רז"ל "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה" - שיש לומר, שעל-ידי העבודה באופן של "כפליים לתושייה" זוכים
לגאולה, "ענין זה ("יולדת זכר") קשור גם עם כללות ענין הגאולה העתידה - כדאיתא בתוס' (בשם המכילתא) ש"כל
השירות לשון נקבה חוץ משירה דלעתיד לשון זכר", ועל זה אומרים "ונודה לך שיר חדש", כמ"ש "שירו לה' שיר
חדש", כיון שהגאולה דלעתיד תהי' גאולה אמיתית חזקה וקיימת (שעל זה מורה התוקף של זכר) שאין אחרי' גלות".

דורון - עפולה

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON

Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן

ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי

ברוקלין, נ. י.

ב"ה, בי' שבט תשנ"ב

ברוקלין, נ. י.

הו"ח אי"א נוי"נ וכו'
מוה' מיכאל שי'

שלום וברכה!

במענה על ההודעה אשר נולד להם בן למזל טוב,

הנה יה"ר מהשי"ת שיכניסוהו לבריתו של אברהם
אבינו, וכשם שיכניסוהו לברית כן יכניסוהו לתורה
ולחופה ולמעשים טובים, ויגדלו ביחד עם זוגי ת"י
מתוך הרחבה.

בברכת מזל טוב

לויין - ברוקלין

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.

HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, כא' אלול חשל"ט
ברוקלין, נ. י.

הרה"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ
מוה' שלום זובער שי'

שלום וברכה!

הודעה

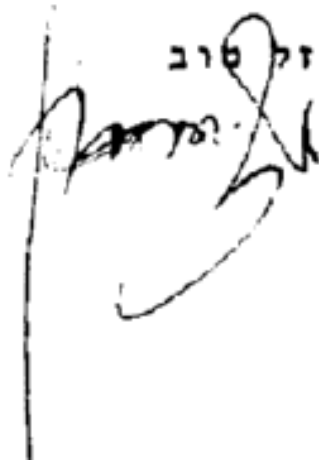
בטענה על ההודעה אשר נולדו להט
תאומים למזל טוב,

הודעה

זונה יה"ר מהשי"ת שיכניסום לבריחו
של אברהם אבינו, וכשם שיכניסום לבריו כן
יכניסום לתורה ולחופה ולמעשים טובים,
ויגדלם ביחד עם זוג' תי' סגור הרחבה.

הודעה

בברכת מזל טוב
וכוח"ס

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON

Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

בי"ה, ז' תשרי תשמ"ט
ברוקלין, נ. י.

הווי"ח אי"א נר"נ וכו'
מוה' מנחם מענדל שי

שלום וברכה

במענה על ההודעה אשר נולדו להם תאומים
למזל טוב,

הנה יה"ר מהשי"ת שיכניסו בנם לבריתו של
אברהם אבינו, וכשם שיכניסוהו לברית כן יכניסוהו
ואח בתם חי' מושקא שתליטי"א לתורה ולחופה
ולמעשים טובים, ויגדלום ביחד עם זוג' תי'
מתוך הרחבה.

- ידוע מכ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, אשר
מנהגנו הוא לאמר גם בלידת בת לתורה ולחופה
ולמעשים טובים, ע"פ מרז"ל (ברכות יז' א) נשים
במאי זכין באקרובי כו' באתנוי כו' ונטרין
כו'.

בברכה מזל טוב
ולחתימה וגמר חתימה
טובה

בכ"ג שבט ה'תשנ"ב שלח אב החתן פקס
 לכ"ק אדמו"ר בזה"ל: ...היום הרופאה
 התקשרה שהיא בהריון אך לפי התוצאות
 יכול להיות שישנם תאומים, ולכן היא רוצה
 לעשות Ultra-Sound לבדוק אם באמת ישנם
 תאומים. האם עלינו לעשות ה-Ultra-Sound
 או לא?

וע"ז בא מענה כ"ק אדמו"ר:
**"הרי אין נפק"מ למעשה עתה ולמה
 להבלבל? אזכיר על הציון"**

ד"ר, כ"ג שבט תשנ"ב
 ר' חיים שאול וצ' ע"ה
 ס"א
 מל"ג כ"ג אב"ה ש"א
 ע' ח"כ א"פ ס"א
 ה"י אין נפק"מ
 למעשה עתה ולמה
 להבלבל? אזכיר על הציון.
 א.א.א.

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
 Lubavitch
 770 Eastern Parkway
 Brooklyn, N. Y. 11213
 493-9250

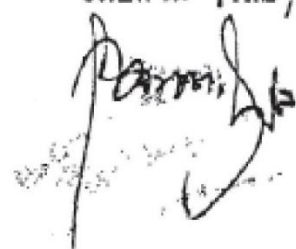
מנחם מענדל שניאורסאהן
 ליוכאווטש
 770 איסטערן פארקוויי
 ברוקלין, נ. י.

ב"ה, יא" טבח השל"ט
 ברוקלין, נ. י.

הו"ח אי"א נו"נ וכו'
 מוה' יוסף שי'

שלום וברכה!

במענה על ההודעה אשר נולדו להם תאומים למזל טוב,
 הנה יה"ר מהשי"ה שיכניסום לבריחו של אברהם אבינו,
 ויגדלום ביחד עם זוג' חי' מתוך הרחבה.

בברכה מול טוב

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 EASTERN PARKWAY
BROOKLYN 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

זחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקווי
ברוקלין נ. י.

ב"ה, י"ד טבת תשי"ג
ברוקלין.

הרה"ח הו"ח אי"א נוי"נ עוסק
בצ"צ וכו' מזהיר מנחם שמואל
דוד שי' הלוי שד"ר.

שלום וברכה!

במענה על הודעתו שנולדו להם בנים
האומים, הנה יה"ר מהשי"ח שיכניסום לבריתו של
אברהם אבינו בשעה טובה ומוצלחת, והוא זוגנו
יגדלו עם בנם אברהם אבא שי"ת לחורג לחופה
ולמעשים טובים מחוך הרחבה אמי"ת בגשמי' ו
וברוחניות, וגדולה זכות התעסקותו בקירוב לבם
של בני ישראל לאבינו שבשמים להשפיע לו לזוגנו
ולילדיהם שי"תו המצטרך להם בגשמי' וברוחניות,

בברכת מזל טוב

אוצר החכמה

ב"ה. ז' אדר תשט"ו
ברוקלין

הווי"ח אי"א נוי"נ כו'
מוה"ר שלום מענדל שי

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מג' אדר, נהניתי ממ"ש מקביעות לימוד דא"ח ברבים בעש"ק קודם קבלת שבת. והעיקר אשר ממשיכים ללימוד זה גם אלו, שלע"ע, אינם מאנ"ש, והרי זוהי הדרך לעשותם לאנ"ש ולשייכים ובמשך הזמן גם למקושרים לאילנא דחיי. והשי"ת יצליחו.

מ"ש שלמד אומנות המילה, הרי יה"ר מהשי"ת שיהי' כדבעי ובהצלחה, ויגדלו אלו הנכנסים לבריתו של אברהם אבינו להיות יראי שמים לומדים וחסידים.

ואחרון אחרון חביב – לבשורתו הטובה אשר נולדו תאומים לאחיו יקותיאל דוב – שיחיו, הרי יזכהו השי"ת ויצליחו לבשר טוב תכה"י בהנוגע לעצמו ולב"ב ולסביבתו, ואחיו וזוגתו שיחיו יכניסו את בניהם הנולדים לבריתו של אברהם אבינו בשעה טובה ומוצלחת, וכשם שיכניסום לברית כן יכניסום לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

בברכה

מ. שניאורסאהן

ב

מצילום האגרת. נדפסה בספר "פעילות חוצה גבולות" (קלמנסון) ח"ב ע' 370. מוה"ר שלום מענדל: קלמנסן, פאריז. אגרות נוספות אליו – לעיל אגרת הקודמת, ובהנסמן בהערות שם.

ממשיכים ללימוד זה גם אלו, שלע"ע, אינם מאנ"ש: ראה גם לעיל שם. נולדו תאומים לאחיו יקותיאל דוב: ראה גם לקמן (במילואים) אגרת כח' ניסן תשט"ו (ושם: נעם לי לקרות במכתבו אשר ביום ז"ך ניסן יהי' (הי') הברית מילה של בני אחיו – שיחיו, ואכפול ברכתי שיגדלום הוריהם שיחיו לתורה ולחופה ולמעשים טובים).

התקשרות יסודית

משיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בסעודת ברית המילה
אצל הרה"ת ר' אברהם יצחק הכהן ראזנפעלד, בתאריך כ"ד אייר ה'תשי"א

מצות מילה, אות ברית קודש, קשורה עם בחי' היסוד, שענינו התקשרות המשפיע בהמקבל³ – כי, הכח לירד ולהשפיע למטה הוא מצד גילוי האור שלמעלה מהשתלשלות (שמיני), ועל ידו נעשית הפעולה גם בענינים התחתונים שיהיו קשורים למעלה.

ענין זה שייך גם בנוגע להתקשרות אל הרבי – "צדיק יסוד עולם"⁴:

רבי – ענינו ממוצע המחבר⁵, כמ"ש במשה רבינו⁶ "אנכי עומד בין ה' וביניכם".

ובימינו אלה, כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות האחרון, מודגש ביותר הצורך וההכרח בהתקשרות מיוחדת ("אֶ ספעשל התקשרות") אל הרבי, "צדיק יסוד עולם", שזוהי הנתינת-כח להיות קשורים תמיד למעלה, מבלי להתפעל משינויי הזמן או המעמד ומצב, שבת או יום חול, יום או לילה, חשכת הגלות וכו'.

– מסופר⁷ אודות הרה"צ ר' מאיר מפרעמישלן, שבית הטבילה בעירו הי' מאחורי הר גבוה, וכשהאדמה היתה נעשית בוצית וחלקה, היו אנשי העיר צריכים לילך מסביב להר, כדי שלא יחליקו, ואילו הרה"צ ר' מאיר הי' הולך גם אז דרך ההר. פעם אחת התארחו בעיר כמה אברכים שלא החזיקו ("זיי האָבן ניט געהאַלטן") מעניני מופתים, ובראותם שר' מאיר הולך דרך ההר, ניסו גם הם לילך דרך ההר, ומיד החליקו וניזוקו. שאלו אצל ר' מאיר כיצד הולך הוא דרך ההר גם בשעה שאף א' אינו יכול לילך דרך ההר מבלי ליפול? והשיב: "אז מ'איז צוגעבונדן אויבן פאַלט מען ניט אונטן" (כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה).

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א): מי שקשור למעלה, אין אצלו נפק"מ בין הליכה על גבי ההר או למטה מההר וכיו"ב, כיון שבכל מעמד ומצב אינו נופל למטה.

מי שמקושר למעלה ע"י "צדיק יסוד עולם", ה"ה מקושר למעלה (לא רק בעת התפלה ולימוד התורה, ולא רק בחב"ד שבנפשו, אלא) גם עם העקב שברגל – כפתגם כ"ק אדמו"ר⁸ בפירוש "עקב אשר שמע" (שנאמר באברהם אבינו)⁹: "די פיאטע האָט דערהערט", ובמילא, אצל חסיד, גם ה"עקב" הוא באופן אחר ("אֶ חסיד'שע פיאטע").

(3) ראה תניא אגה"ק סט"ו.

(4) משלי י"ד, כה.

(5) ראה סה"ש תורת שלום ע' 158

(6) ואתחנן ה, ה.

(7) סה"ש תרצ"ו ע' 95 ואילך. ועוד.

(8) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' תקסח ואילך. וש"נ.

(9) תולדות כו, ה.

ועד"ז בנוגע לכללות העבודה דספירת העומר ("וספרתם לכם ממחרת השבת") – שע"י ההתקשרות למעלה (בחי' "ממחרת השבת" שלמעלה מסדר השתלשלות) להצדיק יסוד עולם, לא זו בלבד שנפש הבהמית אינה מעלמת ומסתירה, אלא אדרבה, שפועלים בה בירור וזיכוך באופן ד"וספרתם לכם", מלשון בהירות¹⁰, שנה"ב עצמה תהי' מאירה ("די בהמה אַליין זאָל לייכטן"), ואז יכולים גם להעלותה ע"ג ההר – הר סיני שבו ניתנה התורה (לאחרי ההכנה שע"י העבודה דספירת העומר¹¹), ועי"ז בטלה הגזירה, המחיצה שהבדילה בין העליונים לתחתונים¹², ועד שנעשים כולא חד.

ועוד והוא העיקר – שע"י ההתקשרות להצדיק יסוד עולם, זוכים שהוא (הצדיק יסוד עולם) יוציאנו מן הגלות, ויוליכנו לארצנו הקדושה, להגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו.

ובלשון הברכה הרגיל אצל אחינו בני"י הספרדים¹³: "יראה כהן בציון", כולל גם הרך הנימול, שהוא כהן, ש"זה הקטן גדול יהי"¹⁴, ויזכה עם אחיו הכהנים¹⁵ להקריב קרבנות בביהמ"ק השלישי, שיבנה ע"י הקב"ה ("בנינא דקוב"ה"¹⁶) בעצמו¹⁷.

[לפני תפלת מנחה נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לבעל הברית חמש דולר¹⁸, ואמר: מעות אלו הם עבור הישיבה, שכר לימוד בשביל לימודו של הילד שילמד בתומכי תמימים].

(10) ראה לקו"ת אמור לה, ב. ובכ"מ.

(11) כולל גם לאחרי ההכנה דנתינת הערבות – "בנינו עורבים אותנו", כמשנת"ל בארוכה (שיחת ל"ג בעומר סי"ט ואילך (תו:מ ח"ג ע' 85 ואילך)).

(12) ראה תנחומא וארא טו. שמו"ר פי"ב, ג. ועוד.

(13) ראה גם אג"ק חט"ז ס"ע קט.

(14) נוסח הברכה שאומרים בברית מילה.

(15) ולהעיר, שבזמן הזה יש חילוק בין כהנים ללוים, משא"כ לעתיד לבוא יהיו הלוים כהנים, כיון שהגבורות יהיו העיקר (ולכן לעתיד לבוא תהי' הלכה כבית שמאי, אף שבזמן הזה הלכה כבית הלל) – ראה לקו"ת קורח נד, סע"ב ואילך. וש"נ.

(16) ראה זהר ח"א כת, א. ח"ג רכא, א.

(17) ולהעיר, שגם הקרבת הקרבנות שייכת להקב"ה בעצמו – להדעה ש"כהני שלוחי דרחמנא ניהו" (יומא יט, סע"א. וש"נ).

(18) ראה גם ר"ד בעת ברית-מילה, ז' אדר-שני (תו"מ ח"ב ע' 281). וש"נ.

פניני אור

לקט מביאורי רבותינו נשיאינו

על ידי העסק בתורה נעשה יהודי 'תאום' לקב"ה

האדם ע"י עסקו בתורה. ומבדיל בין איסור והיתר. ובין כשר לפסול כנ"ל. הנה הוא מוריד האיסור והפסול ומדחהו למטה ע"י דבר ה' אשר בפיו זו דבר הלכה נתקיים בו ועל ידו משם אורידך נאם ה' ולכן נק' ישראל אחים ורעים להקב"ה. וכמ"ש להנחיל אוהבי יש. למען אחי ורעי כו':

וזהו הקל קול יעקב והידים ידי עשו. שבזמן שהקל קול יעקב אין ידי עשו שולטות בו. כי אין יניקה לחיצונים מאחר שמבדילים ומבררים. והיינו בזמן שהקל קול. פי' שהקול עליון הוא דבר ה' מתחבר בקול שלמטה להיות כמ"ש ואשים דברי בפך וכתוב ודברי אשר שמתתי בפך דברי ממש שאז הוא בחי' מתניתין מלכתא. ובחי' זו נק' אחותי רעיתי יונתי תמתי. א"ת תמתי אלא תאומתי שנעשו בחי' אחים תאומים ממש כביכול.

תורה אור מקץ לו, ד

תמתי – להשלים החסרונות

תמתי הוא בחי' ומדרגה היותר גבוה ועליונה מכולם כי כולם הם בנפש האדם עצמו לצורך תיקון נפשו ממש אבל תמתי היינו להשלים כל החסרונות היינו של זולתנו ג"כ כמו משרע"ה שהיה כולל כל ישראל תיקן בעד כלל ישראל וכן בכל דור ראשי הדור הם הצריכים לתקן ולהשלים כל החסרונות והפגמים שלמעלה אך היינו מי שהוא משרש א' כי האדם עץ השדה שיש בו כמה ענפים ויש שהם משרש א' וענף א' ומי שהוא משרש א' או מענף א' הוא ערב בעד חבירו יותר מכלל ישראל שכולם ערבים זה בזה.

אך זה צריך לבא בבחי' גלגול ועיבור בשביל פגם חבירו כמ"ש בספר הגלגולים פרק ד' ותיקון הפגם והשלימות הוא ע"פ יחודים עליונים וזהו מעלת תמתי שלתיקון הפגם צריך להמשיך אור חדש מלמעלה מעלה כידוע ליודעים כי להשלים החסרונות צריך להמשיך אור א"ס שנקרא שלימותא דכולא ועי"ז נקרא תמתי שמשלים כל הפגמים והחסרונות כו'.

(ואפ"ל ג"כ שארבעה בחי' אלו אחותי רעיתי תמתי הם נגד בחי' שם הוי' שיש בהנשמה כמ"ש ע"פ ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה).

לקוטי תורה שיר השירים לה, ד

דווקא שניהם יחד

פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי ואיתא במדרש תמתי לשון תאומים מה תאומים כשא' חולי אזי השני מרגיש כך הקב"ה עמו אנכי בצרה, ועוד פי' תמתי אמר הקב"ה לא אני גדול ממך ולא היא גדולה ממך ע"כ. והנה כתי' צדיק כתמר יפרח וכו' שהוא קאי על לולב ג"כ שהוא תמר ובלולב ג"כ התאומה שיהי' מחובר ולא נפתח וזהו תמתי שיהי' מחובר ושוה.

. . וזהו צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה, צדיק כתמר יפרח כמ"ש ואני כברוש רענן כשמשפילי' ראש העליון לארץ ואח"כ מניחי' אותו אזי הוא מגביה א"ע למעלה מעלה כך הם המצות למטה בדברים גשמי' אבל הם מגביהים את האדם למעלה מעלה, כי דווקא מחמת שהם בדברי' גשמי' אזי יש בהם אור היותר עליון, וזהו כתמר יפרח, אבל כארז בלבנון זהו בחי' בע"ת לבנון זהו כמ"ש ההר הטוב והלבנון שזהו בהמ"ק שמלבין עונותיהם של ישראל שזהו בחי' תשובה וכמ"ש אם יהי' חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. וזהו על כל מים למעלה מבחי' מים, כי במקום שבע"ת עומדי' וכו'. אך פי' הפסוק הוא כך צדיק כתמר יפרח ויהי' כארז בלבנון, היינו שהצדיק יהי' בע"ת כמ"ש בזוהר [משיח] אתא לאתבא צדיקייא בתיובתא, שהצדיקי' יהי' בע"ת שזהו מדריגה גבוה ביותר. וזהו ענין תמתי לא אני גדול ממנה ולא היא גדולה ממני כי כמו שהזריעה הוא ע"י גרעין ודווקא בארץ אבל הגרעין בלא ארץ או ארץ בלא גרעין לא יצמח, כך הוא ענין חתן וכלה שהיחוד הוא דווקא ע"י שניהם וזה בלא זה א"א, וזהו לא אני גדול כי זהו ענין יתגדל ויתקדש שמי' רבא וכמ"ש ועתה יגדל נא כח אדני וכמ"ש הגדיל ה' לעשות היינו הגדלה בשם, אך לא אני גדול שזהו בחי' אני למעלה רמ"ח אברין רמ"ח פיקודי' דמלכא שזהו בחי' חתן חות דרגא, ולא היא גדולה ממני זהו ענין המצות וכנס"י וע"י יגדל שמי' רבה, אבל דווקא מחמת שניהם אבל זבל"ז א"א, וזהו לשון תמתי תאומים ששויים הם.

הוספות לסה"מ אדמו"ר הצ"צ ע' קפז-קצב, ד"ה פתחי לי אחותי

יותר מאשר אחים סתם

[בקשר עם המבואר בלקו"ש ח"ז אודות פירוש רש"י סוף פרשת אמור שמשמיט תיבות 'לא תלין' כיון שאין זה גדר בסקילה, אלא שמירת כבודו של מלך, 'זלזולו של מלך הוא שאדם עשוי בדמות דיוקנו וישראל הם בניו', הוסיף כ"ק אד"ש בשיחה (בלתי מוגה):]

ויתירה מזה – כהמשך דברי רש"י: "משל לשני אחים תאומים כו'", שזהו"ע נעלה יותר מאשר בן סתם. וכל זה – אפילו לאחרי החטא!

וטעם הדבר – לפי שענין החטא הוא רק בחיצוניות ובגלוי (בחי' יעקב), אבל מצד הפנימיות והעצם* (בחי' ישראל) הרי הוא נשאר כמקודם, אלא "שהיא בבחי' שינה", וראי' לדבר – ש"כשבאים לידי נסיון בדבר אמונה" (שאו אינו יכול לרמות את עצמו ש"בעבירה זו עודנו ביהדותו ואין נשמתו מובדלת מאלקי ישראל" – תניא פי"ד), אזי אפילו קל שבקלים מוסר נפשו על קדושת ה' (ראה תניא פי"ח-יט).

(* שקשור עם העצם דלמעלה, שבבחי' זו לא נוגע כלל מעשה התחתונים, כמ"ש (איוב לה, ו) "אם חטאת מה תפעל בו וגו'").

שיחת ש"פ אמור, י"ג אייר, ה'תשכ"ה

הבח של ישראל לפעול תמימות

ענינה המיוחד של שנה זו, שבה מתגלה כחם של ישראל להוסיף בעניני קדושה, עד להמשיך בהם טוב חדש במדה גדולה כזו, שרק עתה נקראים בשם טוב כנ"ל.

ויש לקשר זה גם עם העובדה ששנה זו היא שנת העיבור, שכן זהו ענינה של שנת העיבור – שבנ"י פועלים שינוי בטבע העולם, כפי שנקבע ע"י הקב"ה:

מצד טבע הבריאה שנת חמה גדולה משנת הלבנה, ואין כל הכרח להשוותם, אבל כשנתן הקב"ה את תורתו לישראל עם קרובו, ועד שהם נקראים 'בנו יחידו', כתורת הבעש"ט, ניתן להם הכח לתקן ולהשוות בין שנת חמה לשנת הלבנה, ועד שפועלים ששנת הלבנה תהי' יותר גדולה משנת החמה, שהרי בשנת העיבור יש יותר ימים ממספר ימי שנת החמה, שזהו ע"ד העילוי שיהי' לעת"ל שלא זו בלבד ש"והי' אור הלבנה כאור החמה", שניהם בשווה, אלא עוד זאת ש"נקבה תסובב גבר", שאור הלבנה, אור המקבל (נקבה) יהי' למעלה מאור החמה, אור המשפיע (גבר).

ועד"ז בין הקב"ה ובנ"י שנקראים איש ואשה, שהקב"ה נותן כח לישראל שתהי' "נקבה תסובב גבר", שבנ"י מוסיפים גם בעניני טוב וקדושה שלמעלה כנ"ל.

ויש לומר שזהו ג"כ א' מהפירושים בזה ששנת העיבור נקראת בשם 'שנה תמימה', שיש בזה רמז לא רק על התמימות והשלימות ב"שנה", אלא גם על התמימות ושלימות של ישראל העושים את השנה לשנת העיבור, שהכח לפעול תמימות בהשנה הוא מצד התמימות של ישראל שהם חד עם קב"ה, "תמים תהי' עם ה' אלקיך". וי"ל תמימה גם מלשון 'תאומה' ע"ד מחז"ל: "תמתי תאומתי", שבנ"י הם כמו תאומים להקב"ה, כנ"ל.

תאומים של גאולה

וסוף-סוף יהי' גם הגילוי למטה – שיומשך למטה בגילוי הענין ד"שמש ומגן הוי' אלקים", "והי' אור הלבנה כאור החמה וגו'", "תאומים" מלא, בגאולה השלימה במהרה בימינו.

שיחת אחרון של פסח ה'תשי"ג

ג' בחינות בנשמות

שורש הדברים ע"פ המבואר מא' הזוהר דאיילתא שיש ג' בחי' נשמות וכל הבחי' המה מבחי' אצי', הא' בחי' נשמות דאצי' שבאים בבחי' תולדה מאין ליש והמה לא יכלו לפעול ענין המשכה חדשה הנ"ל רק ע"י מס"נ ברעותא דליבא כו', והב' בחי' נשמות שנמשכי' מבחי' פנימיות הכלים דאצי' הנק' אחים ורעים שהמה בחי' הדכר שזהו צדיק מושל ביראת אלקים שהוא בחי' הנוק' לכן יוכלו לגזור על בחי' המל' בחי' כח הפועל אלקי לשנות הטבע והיינו המשכת צירופי אותיות חדשים ממקור החיות שנק' מי, אבל יש עוד בחי' ג' הנק' תאומים ששרשם בבחי' חו"ב שהמה אחים ממש לו"א שהם בבחי' הביטול למקורא דכולא עד שהדיבור שבהם הם בחי' דברי אלקים חיים ממש לכן הוא בעצמו הוא הגזור כו' וד"ל.

פלח הרימון, פסח ע' ק

מפי השמועה

סיפורי חסידים, אמרות הוראות ופתגמים

חתיכה יתירה – היא מתנגד

כידוע לא הראה אדמו"ר האמצעי הרבה מופתים, אלא בל"ג בעומר.

פעם בל"ג בעומר באה אליו אשה חשוכת בנים וביקשה ברכה. יעץ לה הרבי שתטעם משהו מיד כשקמה משנתה, כעבור שנה ילדה תאומים.

אמר אדמו"ר האמצעי כנראה שטעמה יותר ממה שאמרת, ו"חתיכה מיותרת היא מתנגד", ואכן בן אחד היה חסיד והשני מתנגד חריף.

אוצר סיפורי חב"ד חט"ז עמ' 70, בשם הגה"ח משה ליב שפירא ושמועות וסיפורים (לסיפור זה יש גרסאות נוספות)

לשמך את העגלה

בנוגע לאמירה כפולה של פרק תהילים בקשר עם לידת תאומים, וכל כיו"ב, סיפרו חסידים שפעם שאלו בליובאוויטש את 'פיישקע בעל-עגלה', כיצד לדעתו יש לנהוג כאשר צריכים לומר את אותו פרק תהילים מסיבות שונות?

השיב להם: "אז מפירט א וואגן פול מיס סמאליע - דארף מען רען ניט שסירן די רעדער?!...!" [= האם כאשר מסייעים עגלה מלאה שומן, לא צריכים למרוח את הגלגלים?...]]

נתיבים בשדה השליחות

ר' הלל מפאריטש מעניק שמות לתאומים...

יהודי אחד שעבר משך זמן אחר חתונתו, ועדיין לא נפקד, פנה לא' מצדיקי פודוליען או וואהלין, וברכו, ונולדה לו בת. ושאל מהצדיק (או שאמר לו כשברכו, אם תוולד לו בת) וא"ל שיקרא את שמה בת שבע. הבת נפטרה בקרוב, ר"ל.

כשהזדמן הרה"צ ר' הלל מפאריטש לשם, ביקש האיש ממנו שיברכו, וסיפר לו מה שאירע לו עם צדיק פלוני. ר"ה הזדעזע מזה, ואמר: אשתמיטתי' פרי עץ חיים (או עץ חיים) מפורש, המלכות כשבנינה מהגבורות נקראת בת שבע, וכשבנינה מהחסדים נקראת אלישבע. כשתולד לך בת תקרא שמה אלישבע.

ושאל האיש, ואם יולד בן, איזה שם אקרא לו, וא"ל ר"ה תקרא שמו (כמדומני) בועז. וכעת חי' נולדו לו תאומים, בן ובת!

מסיפורי הרשד"ב נאטיק, בשם הרה"ח ר' יהושע ליין

כחה של אמונה

אישה אחת באה לכ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק' כיוון שלא יכלה ללדת ילדים. הרבי ה'צמח צדק' ראה שנגזר עליה שלא יהיו לה ילדים, וכדי לנחם אותה שלח אותה לאפות חלה. האישה הלכה בתמימות והכינה שתי חלות. ואכן כעבור שנה נולדו לה תאומים.

התוועדות חסידית מול ביטול תורה

אחד מחסידי אדמו"ר ה'צמח צדק' רצה לשדך את ביתו עם בחור לא חסידי, אך למדן גדול ובעל מידות טובות. הוא הסביר לעצמו, שלמרות שכעת הוא לא חסיד, אחרי החתונה הוא ימשוך אותו להתוועדויות חסידיות, ולאט לאט הוא יהפוך בעצמו לחסיד.

ואכן, אדמו"ר ה'צמח צדק' העניק את ברכתו לשידוך, וכעבור מספר חודשים התחתנה ביתו של החסיד עם האברך.

לאחר החתונה, משך החסיד את חתנו להתוועדות חסידית, אך האברך הטרי לא מצא את מקומו: הוא שמע את החסידים מספרים כל מיני סיפורי צדיקים במופתים ונפלאות שהיה לו קשה להאמין להם, ועוד יותר היה קשה לו, כשהוא ראה את החסידים שותים 'לחיים', דבר שמעולם לא ראה אצלו בבית...

כשיצאו מהתוועדות, אמר החתן לחותן שהיתה זו הפעם האחרונה, ויותר לא ישתתף בהתוועדויות, בגלל שזה סתם ביטול תורה.

כעבור חמש שנים נולדו במזל טוב תאומים לבני הזוג, אך פתאום אחד מהתאומים נפל למשכב וחלה במחלה חמורה, וכעבור זמן קצר נפטר לא עלינו.

כאשר גם הבן השני נפל למשכב, הפציר החותן החסיד באברך שייסע לרבי לבקש ברכה, וכאשר נכנס האברך לחדר היחידות של אדמו"ר ה'צמח צדק' והניח את הפדיון, שאל אותו הרבי האם הוא הולך להתוועדות, והאברך השיב בכנות שהוא לא הולך משום ביטול תורה.

אמר לו הרבי: אם היית משתתף בהתוועדויות ואומר איתם 'לחיים', הם היו עונים לך 'לחיים ולברכה', וסופי התיבות של 'לחיים ולברכה' הוא "מה", שפירושו ביטול – ומאדם שאינו שווה מאומה לא דורשים מאומה, אבל כאשר אדם מרגיש מעצמו למציאות חשובה, גם מלמעלה דורשים ממנו לנהוג כך, ודנים אותו לפי מעשיו ולא לפנים משורת הדין.

ואדמו"ר ה'צמח צדק' סיים את דבריו: "השתתף בהתוועדויות, וכאשר אנשים שמחזיקים מעצמם "מה" וביטול יענו לך 'לחיים ולברכה', יקרעו ממך את גזר הדין" ...

איך מתפללים על רוב טובה

השד"ר ר"י היילפרין נסע בדרך, וכשנודע לעגלון כי פניו מועדות לליובאוויטש - שאלו האם הרבי חזר כבר מנסיעתו לחו"ל, כי ענין נחוץ לו אליו.

ויספר העגלון כי בקטנותו נחטף לשרת בצבא הצאר, ות"ל יצא בשלום מהמלחמה ושחרר בהיותו כבן שלשים שנה, ואף נמצא לו זיווג, אך עברו כמה שנים ולא ראו פרי בטן. אשתו הפצירה בו שיסע לרבי בליובאוויטש, ולבסוף, למרות שחשב כי עברו כבר השנים המסוגלות להולדה ניאות לבקשותיה.

הרבי בירכו בזרעא חייא וקיימא, ומקץ ט' חדשים ילדה אשתו תאומים. לשנה הבאה נולד להם בן זכר, וכחלוף ט' חדשים נוספים שוב נולדו תאומים... וככה נמשך שמונה שנים וביתם מלא בתאומים ילדים וילדות בכל עבר ופינה, ורוצה עתה לנסוע לרבי ולבקשו שיגביל את כח הברכה שנתן...

מגדל טז

מופת בדרך אגב

פעם נסע אדמו"ר מהר"ש (בחיי אביו הצמח צדק) עם ר' ליב. המהר"ש התנה אתו טרם נסעו שישאיר את ה'רבי' שלו במקומו - ש"יחפור" בור ו"יקבור" את "הרבי" שלו ובחזרתם יקחהו שוב [הוא היה "גוטער איד" ו"יקבור" את הגוטער איד שבו].

באמצע הנסיעה, בא יהודי פשוט ובקש מהם ברכה לילדים. הרבי מהר"ש הזכיר לו (לר' ליב הנ"ל) שהתנו ביניהם משהו [כלומר: שאסור לו להראות כעת שום מעשי מופת של רבי]. אבל היהודי לא נתן להם מנוח ולא נתן להם לנסוע. הרבי מהר"ש אמר: "שמייסט די פערד", והוא עדיין לא נתן להם לנסוע. אז אמר לו הרבי מהר"ש: גיי עס קוכען [=לך תאכל עוגייה] (המהר"ש התכוון שיפסיק לנדנד) ואז הרפה מהם. לאחר זמן, אחרי פטירת הצמח צדק, בא היהודי הנ"ל אל המהר"ש ואמר לו שבזכותו נולדו לו תאומים.

שאל אותו המהר"ש אכלת שני קוכענס?! [=אכלת שני עוגות?!]. וענה האיש: "א וודאי רבי, וואס מיינט איר [=וודאי רבי, מה הנכם חושבים]!..."

התאומים: 'הרבי' ו'הסבא'

החסיד "ר' משה ממיר" היה דמות ידועה ומנכבדי החסידים בחצרו של האדמו"ר הצמח צדק מליובאוויטש זיע"א. אביו ר' שאול שנולד בעיירה קאפוסט שברוסיה הלבנה נאלץ לגלות למיר שבליטא שבה ציפתה לו כלתו ושם עמד להקים את ביתו.

בערב החתונה נסע שאול בלב כבד אל רבו האדמו"ר הזקן "בעל התניא" ותינה לפניו את צערו על הגלות הצפויה לו. בעל התניא הרגיעו כי לא יגרע מחסידותו מאומה, ולא עוד אלא הוא יפתח במקום שטיבל חסידי. וכדי לחזקו עוד יותר נתן לו מתנה, את הסידור החדש שלו שהודפס זמן קצר לפני כן (המוכר כיום בשם "סידור תהלת ה' ע"פ נוסח האר"י ז"ל").

בנו, ר' משה, כבר היה יליד מיר והיה תמיד אורח רצוי בחצר הרבי. מדי שנה היה נוסע לשם פעמיים: לחג השבועות ולראש השנה. כחסיד מכובד היה מתאכסן באכסניות הנוחות והמררוחות של חצר הרבי, לא כשאר החסידים הפשוטים שהיו מתגוללים באכסניות עלובות או בבית הכנסת.

לא בחינם זכה לכבוד זה. בר אוריין היה ובר אבהן. תלמיד חכם ובקי בחסידות. יהודי פיקח היה ונחשב לאדם אמיד למדי כתוצאה ממסחר העצים שלו. (עסקו היה עסק היערות. בסתיו, היה קונה אצל פריץ חלקת יער. בימי החורף היו כורתים את העצים, מכינים את הסחורה ואחרי כן היו מובילים אותה אל הנהר. בראשית הקיץ החלה הפלגת הדוברות על פני הנהר אל פרוסיה, לשם היו מגיעות בחודשי תמוז-אב). בגדיו היו תמיד נקיים ומסודרים ורוחו שמחה ועליזה. ידען גדול היה בניגוני חסידים, ובריקודיו התוססים היה מתיש את כל חבריו. הוא נחשב איש רעים להתרועע והכל שיחרו את קרבנותו.

לקראת כל נסיעה שלו ממיר אל חצר הרבי היה לוקח אתו ר' משה 3 מתנות: הראשונה, "דמי ארץ ישראל" למען "כולל חב"ד בארץ ישראל". מעות אלו חולקו בארץ לבני כולל חב"ד שעלו ארצה מן

הגולה. השניה היא "דמי המעמד" להוצאות החצר ("מעמדות געלד", כסף שהחסידיים מפרישים מכיסם להוצאות בית הרבי), ושלישית - מתנה אישית לרבי.

המתנה העיקרית היתה מעות ארץ ישראל. באותם ימים היה כל חסיד מחזיק בביתו שקית קטנה שבה היה מניח בכל עת מצוא כמה פרוטות למען יהודי ארץ ישראל, ומחכה לשליח החצר שיבוא לרוקן את השקית אחת לתקופה. לא היה אף חסיד שלא הביא את חלקו לדמי ארץ ישראל, ואפילו העני שבעניים חסך מפיו והכניס לתוך השקיק. ר' משה ממיר היה הגובה. בשעת הורקת השקית לא היה נוכח איש בחדר מלבד בעל השקיק והשליח. ר' משה המיראי היה כותב באותה עת את שם המנדב ואת הסכום שתרום ברשימה, ובשעת מעשה היו שותים שניהם "לחיים" ומברכים זה את זה לזכות ולשלוח שוב דמי ארץ ישראל וגם להגדיל את הסכום.

ב"דמי המעמד" למען צרכי החצר לא השתתפו כולם. השתתפות זו היתה רשות ולא חובה, ומי שידו לא השיגה - לא נתן.

הדבר השלישי שלקח אתו ר' משה ממיר לנסיעתו היה כאמור שי פרטי ממנו לרבי. את המתנה הזאת היה קונה במהלך נסיעותיו לערי אירופה, לשם היה יוצא לרגל עסקיו מדי שנה בשלהי הקיץ. פעם היתה זו מטפחת משי לצוואר, פעם חגורה מעשה מחשבת או קופסת טבק עשויה כסף וכדומה.

תמורת שלושת הדברים הללו שהיה "ר' משה ממיר" מביא אל בית הרבי היה מוציא משם שלושה דברים אחרים: א', התורה החדשה שאמר הרבי בפעם האחרונה; ב', הניגון החדש שניגנו בחג הזה; ג', עוגה מאת הרבנית לחלק לחבריו החסידיים.

ההכנות לנסיעה נערכו תמיד במצב רוח חגיגי. כל מתפללי השטיבל החב"די במיר נאספו. קודם כל היו מכינים את הרשימות של השקיקים וכל אחד היה מוסיף פתקה אל הרבי עם הבקשות והתחונות הפרטיות שלו. אחר כך היה ר' משה ממיר חוזר שוב על המאמר שהביא מן הנסיעה האחרונה, ואחר כך היו שותים "לחיים" ושרים ורוקדים בשמחה רבה, עד אשר מאיר בונים העגלון היה מבשר לקהל - "הגיע הזמן לנסוע אל התחנה שלא נאחר את הרכבת".

החסידיים בעיירה מיר לא קינאו מעולם בר' משה ממיר. לא בעסקים המסועפים שלו, לא בדירת הנגידים שלו ואפילו לא בחייו המרווחים, אולם הם קינאו בו בגלל נסיעותיו אל הרבי. היה זה בשבילם נסיון גדול מדי לא לעבור על "לא תחמוד". כל אחד מהם חלם לזכות ולטעום את הטעם הזה ולו רק פעם אחת בחיים. אבל כיצד מגיעים לכך? נסיעה כזאת עלתה אז הון עצום. דמי נסיעה ממיר לליובאביטש הגיעו לשבעה-שמונה רובלים מלבד הוצאות נוספות, וכיצד אפשר לעזוב את העבודה לשבוע ימים לפחות, והעיקר מה תגיד "היא" שתחי'... על כרחם נאלצו להסתפק בשליחת צירם הנאמן. בחביבות רבה ובלבביות אמיתית היו נפרדים מר' ר' משה ובדמעות גיל מברכים אותו לצאת לשלום ולשוב לשלום בשעה טובה ומוצלחת.

בדרך כלל היה ר' משה ממיר חי חיים שלווים וטובים. בדברים שבקדושה או בצרכי מצוה וודאי לא היה לדידו הבדל אם התברכה השנה לטובה או חלילה נטתה לרעה. האתרוג שלו היה תמיד המשובח בעיירה. כרפס לליל הסדר מוכרחים היו להכין מצנונית חדשה הלקוחה מהחממה של הגרף ואפילו אם מחיר הצרור היה מגיע לרובל שלם. אשתו של משה, זלדה רודל'ס (זלדה בת רודל), היתה מבנות משפחתו, בת אחיו הבכור. היא היתה אשה צנועה גם במושגי הימים ההם. שמע צדקתה ומידת הכנסת האורחים שלה נישא הרחק מעיירתה. היא היתה בת חבר ואשת חבר וידענית ב"אותיות הקטנות". בכל שבת היתה אומרת את כל התהלים בעל פה ללא כל שגיאה, והיתה בקיאה בכל ספרי הנשים כגון 'קב הישר', 'מנורת המאור', 'צאינה וראינה' וכדומה.

על כולם, היתה זהירה בלשונה כאחת המיוחדות אף בקרב אמותינו וסבתותינו הטובות והצדקניות. רבות נשאה וסבלה כשהייתה צריכה לערוך לבדה את ימי החג כש'הוא' שיחי' היה נוסע אל הרבי. היתה מלווה את בעלה בשמחה בצאתו לנסיעה, ודואגת לכל סידורי הנסיעה שלו לבל יחסר לו דבר מגדול ועד קטן. החסידים היו נוהגים בימי חג וביומי דפגרא להפוך את כל הבית על פיו ולפעמים גם לגרום נזק ולשבור כלי או רהיט, אך מעולם לא שמעו מפיה מילת כעס ואפילו הבעת רוגז לא נראתה על פניה. היתה מקבלת אותם כאורחיה הטובים והרצויים ביותר, ובבת שחוק של פיוס היתה מזמינה אותם לברך על הכיבוד שהכינה בעבורם.

ובכל שעת צרה ואסון אל מי חשו לבקש עזרה? אל זלדה רודל'ס! והיא היתה עונה לכולם ועוזרת לכולם. למי בגמילות חסד בהלוואה, ולמי 'מתן בסתר', למי מילה מעודדת ולמי דברי נחמה. כולם יצאו ממנה נעזרים ומפוייסים ורוחם שבה אליהם.

חיי המשפחה של ר' משה וזלדה היו שלווים ומאושרים. רק דבר אחד ועיקרי היה חסר בחייהם: הם לא נתברכו בזרע של קיימא.

זלדה אמנם לא היתה חלילה עקרה, היא ילדה וגידלה ילדים אבל רק לימים קצרים ל"ע. ילדיה לא התקיימו. נקל להבין מה רב היה יגונם של הורים ששכלו את ילדיהם בזה אחר זה. והלא מהו כל ערכם של חיי יהודי עלי אדמות ללא בן זכר שאפשר לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים, ואשר לאחר מאה ועשרים שנה יתפלל את תפילת הקדיש ויציל את ההורים מחבלי הגהינום?...

והנה עשה השם נס, וכאשר שב משה מנסיעתו הקיצית הקבועה אמרה לו זלדה בפנים קורנות: "התבשר נא אישי כי יש לנו חדשות טובות".

עתה, לפני נסיעתו הקבועה לראש השנה, לבשה זוגתו עוז והפצירה בבעלה להשתדל בפני הרבי ולהתחנן לפניו שתזכה הפעם לילד בר קיימא. הוא הבטיח לה לעשות את כל אשר לאל ידו. אם לפני כל נסיעה לרבי היתה התכונה בבית רבה - לפני נסיעה זו - לא כל שכן.

ר' משה נסע מתוך החלטה איתנה להשיג מאת הרבי את ההבטחה הנכספת לבן שיהיה זש"ק.

כנהוג נסע ר' משה גם הפעם מצויד בברכות החסידים שליווהו לדרכו, ומצויד בכל שלוש המתנות...

בבואו לליובאוויטש הלך קודם כל, כנהוג אצל חסידים מקדמת דנא, לטבול במקוה לפני מתן שלום לרבי. נפגש עם מכריו החסידים ושמע חדשות מהחצר. היה מה לשמוע בליובאוויטש.

השנה הורגשה רוח מיוחדת במינה. היו אלה "הימים הנוראים" הראשונים שבהם ישב על הכסא רבי שמואל (הרבי המהר"ש, האדמו"ר הרביעי לשושלת חב"ד. אביו של האדמו"ר הרש"ב, נסתלק בגיל 48 בשנת תרמ"ג) לאחר הסתלקותו של אביו הרבי ה"צמח צדק".

רוחו של ר' משה ממיר היתה טובה עליו. הוא הרגיש שדוקא עתה היא שעת הכושר, וכי בקשתו עתידה הפעם להתקבל. ביחוד גבר בטחונו ביום הראשון של ראש השנה. באמצע התפילה בשעת קריאת ההפטרה על חנה ושמואל בנה, הרים הרבי את עיניו והסתכל שעה קלה הישר בפניו של ר' משה, היש עוד צורך בסימן מובהק יותר?...

ר' משה ממיר הרגיש את עצמו בכל ימי החג כאילו צמחו לו כנפיים.

הוא התפלל בהתלהבות ובבטחון ואחר כך שר ורקד ועייף את כל החסידים שרקדו איתו. אמנם עסקי הממון השנה לא היו מהודרים ביותר, אולם מי זה ישים לב לשטויות כאלו בראש השנה.

עברו ימי ראש השנה, חלף יום צום גדליה, הגיעה השעה להיכנס לרבי. כעת נפל ר' משה לרגע קט למצב רוח של עצבות. וכי מילתא זוטרתי היא? הן עתה מתחיל יום הדין שלו!

אולם חיש ניער מעליו את המרה השחורה, שהיא כידוע הסטרא-אחרא האמיתית. כדי לחזק את מצב הרוח שתה קצת יי"ש ונכנס למסור את הבקשה של אשתו הכשרה. אין הוא רוצה אלא להיות לה שליח נאמן ועל ידי כך לאסוף כוח למסור ביתר עוז את כל מרי לבה השבור.

הוא נכנס אל החדר המיוחד. הרבי ישב בתוך הכורסה הגדולה שלו ועיניו תקועות בספר. וראה - פלאי פלאים - זמזם לו את הניגון של ההפטרה ההיא של ראש השנה!

לרגע אחד איבד ר' משה את כל עוז רוחו. שכח שהוא כולו אינו אלא שליח, והרגיש את עצמו לפתע כל כך קרוב אל הענין, עד אשר געה בבכי כתינוק, ומתוך גמגום רב מסר לרבי את הבקשה לא רק בשם אשתו הצדקת אלא בשם שניהם.

הרבי האזין במנוחה לבקשה. הוא שמט את הפתקא אשר נמסרה לו, הרים את עיניו מתוך הספר, וכשהוא מסתכל ברוח טובה בפניו של ר' משה אמר לו: "סע לשלום, התפללת בכוונה ותפילתך תתקבל אי"ה".

אחרי הפסקה קצרה הוסיף: "א נאמען זאלסטו געבן נאכ'ן טאטן" (תקרא לתינוק על שם האבא).

לשמע הבשורה הגדולה הזאת, ר' משה לא יצא מתוך החדר אלא קפץ הימנו כאילו אחזו מישהו בעורפו וזרקו החוצה.

חיש מהר נפרד מכל מיודעיו, נחפז לקבל את העוגה מידי הרבנית, ואץ רץ אל תחנת הרכבת להביא מהר את הבשורה הטובה לאשתו הכשרה.

נדחק איך שהוא לתוך הקרון שהיה כאילו להכעיס מלא גויים שיכורים שנסעו ממוסקבה ולא מצא לעצמו אף יהודי אחד לרפואה. התיישב בפינה, הוציא ספר קטן מתוך מזוודתו וניסה לעיין בו. אולם מעשה שטן, אין הדברים נכנסים לתוך הלב. הוא מביט ומביט ואינו רואה כלום.

בלית ברירה שם את הספר בצד והחל להתעמק בדברי ההבטחה שקיבל זה עתה מפי הרבי, ונזכר בדבריו האחרונים - "תקים שם לאבא".

לאבא של מי?

האם הכוונה של הרבי היתה לאביו, רבי מנחם מענדל (הצמח צדק), או שמא לר' שאול ממיר, אבא שלו? (של ר' משה ממיר).

בזאת שאשתו תלד בן וכי הבן יהיה בר קיימא - בזה לא היה לו כל שמץ של פקפוק - אבל השם! מהו השם אשר יקרא לו?

ר' משה ישב שקוע בשרעפים. כל הדרך התעמק בדבר והעלה חרס. אולי לקרוא לו בשני השמות גם יחד? אבל לזה ודאי לא התכוון הרבי.

הוא לקח שוב את הספר ששם קודם הצידה והשקיע את עצמו בתוכו, מבלי לשמוע מאומה מה קורה סביבו. עברו שעות אחדות ותחנת הרכבת שבה היה עליו לרדת התקרבה והלכה. סוף סוף התחזק ברוחו, ה"בעל בטחון" אשר בקרבו גבר על ספקותיו.

תוך נהימת הניגון החדש שלמד זה עתה בליובאוויטש ארוז את חפציו, ושמח וטוב לב קפץ הראשון מתוך הקרון כאשר עצרה הרכבת בתחנה.

כשהגיע בשלום הביתה מיהר לבשר את הבשורה לאשתו ולדה, שקיבלה אותה בשמחה עצומה. אחרי כן זרמו החיים כמנהגם מקדמת דנא. החסידים נתאספו ושתו "לחיים", טעמו מהעוגה של הרבנית, שרו בהתלהבות ניגונים חסידיים, הגיעו גם לכלל ריקוד ולאט לאט שיננו לעצמם את הניגון החדש שהביא להם ר' משה מליובאוויטש. הקשיבו בהתמדה אל התורה החדשה שר' משה התאמץ בכל כוחו לבארה באר היטב כדי שכל אחד מהם יוכל להשיגה פחות או יותר.

כך חלף החורף והגיע יום הפורים.

חג הפורים של אותה שנה היה בביתו של ר' משה ממיר חג ש"הושבת". זאת משום שהאשה הכשרה שלו בחרה לה דוקא ביום זה הנועד לנסים להראות את כל גבורתה וללדת מיד לאחר הסעודה תאומים - שני בנים!

כך נתקיימו בדיוקנות מפליאה דבריו של הרבי המהר"ש - "תקרא לילד על שם האבא".

ואכן, כל אחד משני הילדים נקרא בשם האב. לאחד קראו מנחם מנדל ולתאומו - שאול. אבל למען האמת, לאחר זמן קצר איש כבר לא ידע את שמותיהם האמיתיים.

לתאומים היו כינויים שהפכו לשמותיהם השימושיים: לאחד קראו "הרבי", ולשני "הסבא"....

עיבודו של ר' יאיר ויינשטוק לסיפור שהתפרסם

ע"י הפריזדנט שז"ר בחוברת 'שם לאבא'

מה שלום התאומים?

בערב ל"ג בעומר תרפ"ז נולדו למשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה שני בנים תאומים. מחמת משקלם הירוד, לא יכלו למול אותם בזמן, ור' שלמה חיים העביר מיד הודעה על כך לכ"ק אדמו"ר הרי"צ בלנינגרד.

כעבור חודש ימים, בט"ו בסיון אסרו את הרבי ושלחו אותו לבית הכלא הידוע לשמצה שפאלערקה, כעבור שבועיים נידון הרבי לשלוש שנות גלות בקסטרמה, ולפני שיצא ברכבת לעיר הגלות הורשה לו לבקר את בני ביתו למשך שעתיים ולקחת עמו מספר חפצים.

כשהרבי הגיע לביתו התעניין בנעשה, ואחת משאלותיו הראשונות לבני המשפחה נגעה בעניין התאומים: "וואס מאכ'ן שלמה חיימ'ס קינדער'ס?", מה שלומם של ילדי ר' שלמה חיים?

ברכה לתאומים...

בסביבות שנת תרצ"א כשאדמו"ר הרי"צ היה בווינה לצורכי רפואה, הביא ר' נפתלי קרליבך את שני ילדיו, התאומים שלמה ואליהו חיים קרליבך, לקבל ברכה מאדמו"ר הרי"צ. הרבי עמד באותה עת בפתח הדלת, ואמר להם "שתהיו חסידישע יידן (חסידים), ולא תהיו ילדים נוסח גרמניה, שתישנו עם טלית קטן, ותעבדו את ה' בשמחה".

לא לדרחות הברית

לא נולדו תאומים ומסיבות בריאותיות לא היה ניתן לערוך לשניהם את הברית בעיתה ובזמנה, ולאחר שמונה ימים נוצר מצב שאפשר לערוך את הברית רק לאחד מהם, בעוד והשני עדיין לא יצא מכלל

סכנה, ושאל את הרבי אם לדחות את הברית מילה עד שיהי' אפשר לעשות לשניהם יחד, היות וגם כך הברית של הראשון אינה בזמנה, כדי שימולו את שניהם יחד.

השיב לו הרבי: "איני מבין טעם זה, וצריך לעשות לזה כשיהי' הוא בריא ושלם, ולהשני כשיהי' הוא בריא ושלם - ואף אם לא יהי' בבת אחת".

אג"ק כ"ק אד"ש ח"ז אגרת ב'ג

דבר אחד מדבריך אחור לא ישוב

כידוע, אחד מעיתות הרצון המיוחדות בדור השביעי היה בעת הליכתו של כ"ק אד"ש אל ההקפות בשמחת תורה בשביל המיוחד המוקם לשם כך מבימת התפילה, כשבידיו הק' אחוז ספר תורה, ופניו הק' מאירות כשחיוך רחב נסוך על פניהם.

א' השלוחים שלא זכה בפרי בטן, נדחק אל הקודש, וכאשר עבר הרבי על ידו זעק וביקש בעיניים דומעות לזכות לזרע היא וקיימא.

הרבי שמע את הבקשה ואמר בפנים בוהקות: "אמן ואמן", ואכן במלאת תשעה חודשים חבקו השליח ורעייתו תאומים.

אמן. ואמן.

תאום חסידי

הרה"ח ר' מענדל פוטרפס היה נוהג לכנות את הרה"ח פרופסור ר' וועלעוועל גרין - בשם 'התאום' שלו.

כששאלו אותו מדוע, הסביר שהיות והם זכו להגיע לראשונה ולהיכנס לרבי באותו יום, הרי שהם נולדו יחד...

'פרופסור גרין שלום וברכה'

באתערוהא דלעילא

בני זוג ניגשו אל הרבי במהלך חלוקת דולרים ביום ראשון, וביקשו ברכה שייוולד להם ילד. שאל אותם הרבי מדוע הם מבקשים בלשון יחיד?

והוסיף הרבי: "הברכה שלי היא בלשון רבים, לילדים".

כעבור שנה נולדו להם תאומים.

טרם יקראו ואני אענה

בא' מחלוקות הדולרים עברה לפני הרבי גברת קליין, שלא נמנתה על עדת חסידי חב"ד ולא זכתה להיפקד בילדים, ובהשפעת מכרים ביקשה לעבור לפני הרבי ולקבל את ברכתו הק', אך כאשר הגיע אל מול פני הקודש לא הצליחה להוציא הגה מהפה.

הרבי העניק לה דולר, ולאחר מכן הביא לה ב' שטרות נוספים והוסיף: "דאס איז פאר די קינדער".

גברת קליין המשיכה עם התור לכיוון היציאה, אך בליבה היתה תחושת החמצה גדולה. שעות ארוכות המתינה בתור, וכעת לא זכתה לקבל ברכה. היא לא ייחסה משמעות לדולרים הנוספים, ואמרה לעצמה שמן הסתם זהו הנוהג, שהרבי מעניק דולרים גם לילדים, אך לי כלל אין ילדים...

היא לא שיערה שהרבי ברוח קודשו ראה את המעיק עליה, ואפילו מבלי שביקשה העניק לה את הברכה.

כמובן שכעבור תשעה חודשים זכתה לחבוק עם בעלה תאומים...

הסדר בב' בריתות סמוכות

סיפר הרה"ח ר' יהודה לייב גרונר מזכירו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

כשנולדו לנו בנינו התאומים, שאלתי את הרבי כיצד לסדר את הבריתות, כיוון שיש בזה מחלוקת הפוסקים (האם לעשות את ב' הבריתות יחד כדי לא לגרום לברכה שאינה צריכה, או לעשות אותם בנפרד עם ברכות נפרדות ולערוך הפסק ביניהם לרווחא דמילתא). הרבי השיב לי שכיוון שיש לי סמיכה אפסוק בעצמי, ואכן ישבתי עם אדמו"ר ז"ל ולמדתי את השו"ע ונו"כ עד ה'אות חיים ושלום'.

למעשה, עשינו שתי בריתות בנפרד, ולאחר ברית המילה הראשונה ערכנו כיבוד של מזונות ומשקה ליד השולחן, וחזרתי מאמר חסידות, לאחר מכן היתה הפסקה של כעשרים דקות, ולאחר מכן ערכנו את הברית השניה, נטלנו ידינו לסעודה, ורק בברכת המזון אמרנו את נוסח 'הרחמן' בשביל שני התאומים יחד.

אחרי הברית שאל אותי הרבי כיצד עשינו לבסוף, והשבתי שכיוון שהורה לי לפסוק בעצמי עשיתי כנ"ל, אמר לי כ"ק אד"ש: "כיוונת לדעתי, אלא שאני לא רציתי להכניס ראשי בין ההרים הגבוהים".

(לאחר כשנה נולדו תאומים גם להרה"ח ר' יעקב יהודה הכט, והוא שאל את הרבי כיצד לנהוג עם ב' הבריתות, והרבי השיב לו כיון שכבר היה מעשה אצל אחד - שישאל אותו ויעשה כמוהו).

מי שעובד אצל הרבי – יש לו כל מה שהוא זקוק

פעם אמר הרבי שליט"א באוזניו של ר' זלמן גורארי: "כל אלו שעובדים אצלי, יש להם את כל מה שהם זקוקים לו".

נענה ר' זלמן ואמר: "יש אחד שאין לו ילדים". שאל הרבי לזהותו של אותו חסיד, ור' זלמן נקב בשמו.

הרבי הגיב: "אה, ריכטיג", ולא יסף.

במלאות שנה נולדו לאותו חסיד תאומים במזל-טוב.

כפליים לתושיה

סיפר האברך י' בן דוד מאנטוורפן:

עשר שנים אחרי החתונה טרם נפקדנו בילדים, ובלחץ משפחת אשתי שהם מגזע חב"ד נסעתי לחודש תשרי תשל"ו לרבי. הגעתי לחצר הרבי בעשרת ימי תשובה, ולמחרת, בעת חלוקת הלעקאח של ערב יום כיפור, תכננתי לבקש את הברכה מהרבי.

לאחר שלוש שעות של עמידה בתור, כשהגיע התור שלי ומצאתי עצמי מול פני הרבי - דבקה לשוני לחיכי מרוב התרגשות ויראת הקודש, ובקושי יכולתי לפתוח פה, ובפרט שכל התור התנהל במהירות גדולה, והוועד המסדר לא הרשו לי להתעכב אפילו שנייה נוספת ליד הרבי.

לאחר שהרבי נתן לי לעקאח ואמר 'לשנה טובה ומתוקה', ואני רק התחלתי לגמגם ולנסות לבטא את מבוקשי לזכות בפרי בטן, וכבר התחילו לסחוב אותי משם - העניק לי הרבי עוד שתי חתיכות לעקאח, ואמר: "כפליים לתושיה".

כעבור פחות משנה, בערב ראש השנה תשל"ז ילדה אשתי תאומים למזל טוב...

יְלָדִים צְרִיכִים שִׁיהִיָּה לָהֶם עִם מִי לְשַׁחַק...

מספר הרה"ח הרב אלטער בוקעיט, משלוחי הרבי בבוסטון:

כידוע שאצל רבותינו נשיאינו ל"ג בעומר הוא יום מסוגל לפקידת עקרות, ובהתאם לקביעות בשנת תשד"מ שהתקיים "פאראד" ביום ראשון בחזית 770, בשל ההמוניות והפומביות בעמידה ליד 770, החליט המרא דאתרא הגאון החסיד הרב זלמן שמעון דווארקין ע"ה שהזוגות הרוצים לקבל את ברכתו של הרבי לזחו"ק - לא יעמדו ליד 770 להמתין לברכה, אלא יעמדו בשעה עשר בבוקר ליד דלת ביתו של הרבי ברחוב פרזידנט 1304, שם יהיה להם יותר שקט ופרטיות.

בשל העובדה שיהיה שם קהל גדול, ויצטרכו "ועד המסדר" לעמוד ולהזיז את אלו שכבר קיבלו ברכה, כדי לאפשר לאחרים לגשת אל הרבי - וכיוון שלא מתאים שבחורים יהיו "ועד המסדר" במעמד כזה - החליט הרב זלמן שמעון שאברכי הכולל הם יהיו "ועד המסדר".

אני הייתי אז אברך בכולל האברכים, ונבחרתי להימנות על צוות ה"ועד המסדר" באותו ל"ג בעומר, ליד ביתו של הרבי.

התפקיד שקיבל היה לעמוד ליד דלת רכבו של הרבי, לפתוח אותה ברגע שהרבי יגיע לרכב, ולסגור אותה מיד כשהרבי מתיישב ברכב, כדי לאפשר לנהג של הרבי להיכנס מיד למושב הנהג ולצאת לדרך מבלי לעכב את הרבי אפילו למספר שניות.

בשעה 10:00 בבוקר יצא הרבי מדלת הבית, אך נעצר בדרך לברך את הזוגות הרבים שצבאו בדרכו, והגיע לרכב רק בשעה 10:20... עשרים דקות תמימות ארכה לו הדרך מדלת הבית עד לרכב.

היו שם בכיות וצעקות. היו כאלו שהרבי בירך אותם, וכאלו שהרבי "לא שמע" אותם. זה היה מחזה מצמרר.

והנה הגיע הרגע שלי. הרבי הגיע אל הרכב, הדלת פתוחה לרווחה, אני אוחו בידית הדלת, והלחץ של כל האנשים סובב אותי. כולם נלחצים אל דלת הרכב. אני מחזיק בכוח את דלת הרכב לבל תיטרק חלילה על הרבי.

הרבי נכנס לרכב, מתיישב על מקומו, אני עומד לסגור את הדלת, ולפתע - אל תוך החלל בין הדלת לרכב נדחק אברך חסיד סאטמאר. הוא נכנס "ראשו ורובו" אל הרכב, ואומר לרבי שהוא נשוי כמה שנים ואין לו ילדים, שמו הוא ... שם אמו שם אשתו ... ושם אמה...

הרבי העניק לו ברכה, ואז לפתע אני שומע את הרבי ממשיך -

"דער קינד וועט דארפ'ן האבן מיט וועמען צו שפילען זיך" ... [= הילד יודקק שיהיה לו עם מי לשחק]

האברך לא ממש הבין מה הרבי אומר לו, ואז הרבי תבע ממנו: "זאג אמן!" ... [=תגייד אמן]

בסופו של דבר האברך התאושש והבין את כוונת הרבי, ואמר "אמן" בקול רם.

היה זה היהודי האחרון שקיבל את ברכתו הקדושה של הרבי באותו מעמד, ולאחר שיצא מהמרווח שבין הדלת לרכב, הצלחתי לסגור את הדלת, והרבי נסע לדרכו.

ארבע עשרה שנים מאוחר יותר, בכ"ד מנחם אב תשנ"ט, עלייתי להתפלל ולומר תהילים על קברו של אבי, לרגל יום הולדתו.

הגעתי אל בית העלמין בשעת בוקר מוקדמת, והבחנתי בדרכי באברך מחסידי סאטמר, ולצידו שני נערים. התפלאתי מאוד לראות חסידי סאטמאר בשעת בוקר מוקדמת זו, ותמיהתי גברה שבעתיים כאשר הנערים הוציאו מכיסם דפים של המאמר "איתא במדרש תילים"...

האבא, שהבחין במבטים שלי, החל לספר לי: "הייתי נשוי כמה שנים ולא נולדו לי ילדים. ניגשתי יום אחד לרבי לבקש ממנו ברכה לזחוק, והרבי בירך אותי, ולאחר מכן הרבי אמר לי "דער קינד וועט דארפ'ן האבן מיט וועמען צו שפילען זיך"..." "זאג אמן!" – [=הילד צריך שיהיה לו עם מי לשחק. תגייד אמן]

"ובזכות ברכה זו נולדו לי התאומים הללו, שאתה רואה כאן לנגד עיניך"...

ואז ההכרה היכתה בנו.

שאלתי אותו: "מתי זה היה!?! האם לא בל"ג בעומר בשנת תשד"מ?! ליד ביתו של הרבי!?!..."

ולאחר שהשיב לי בחיוב, סיפרתי לו שאני הוא זה שהחזקתי בשארית כוחותיי את דלת רכבו של הרבי שלא תמעך אותו מלחץ ההמון שצבא על הדלת...

"כפי שאתה רואה" – המשיך וסיפר לי האברך – "אלו שני הילדים, התאומים, שנולדו לי בזכות ברכתו של הרבי כשנתיים אחרי אותו ל"ג בעומר. והיום הוא יום הבר-מצווה שלהם".

"אלו שני הילדים שיש לי. אין לי יותר ילדים. והם הילדים שלו, של הרבי".

עסקים' עם הרבנית

סיפר הרה"ח ר' לוי פריז:

שליח אחד סיפר לי שקירב יהודי אחד להניח תפילין ולעניני יהדות בכלל, אך אשתו לא רק שלא התקרבה, אלא התנגדה למעשי בעלה.

בא' הלילות חלמה האישה חלום, בה ראתה אשה מבוגרת שהציגה את עצמה כאשתו של הרבי מליובאוויטש, ושאלה אותה האם זה נכון שהם נשואים כבר כ-10 שנים ועדיין אין להם ילדים?

הרבנית המשיכה ואמרה לה שבאם לא תפריע לבעלה לקיים מצוות וללמוד תורה בבית חב"ד, היא מבטיחה לה, שיוולד להם בן, ובאם לא רק שלא תפריע, אלא גם את תתחיל לקיים מצוות, בע"ה יולדו לך 2 בנים תאומים בעוד שנה.

האשה התעוררה בהתרגשות גדולה, והלכה למחרת לשליח לספר לו על החלום.

האשה קיבלה על עצמה להפסיק להפריע לבעל ואף להתחיל לקבל על עצמה עול מצוות, והודיעה על כך לרבי, וכעבור שנה בדיוק זכו בני הזוג לחבוק תאומים!

בדיקות בהריון

א' השלוחים לאה"ק, כאשר נכנסה אשתו להריון הראשון שאלו את הרבי האם לבצע בדיקות במהלך ההריון לוודא את בריאות האשה והתינוק, והרבי השיב להם תשובה ברורה שלא. בהריון שלאחר מכן נפקדה האשה בתאומים, וכששאלו את הרבי האם לבצע את הבדיקות, השיב הרבי לחיוב, כיון שהי' צורך לטפל בצורה שונה.

לא משנה בן או בת, העיקר ילדים

אחרי שנולדו למשפחת ד. שלוש בנות, היה לאמא רצון חזק לזכות בבן זכר, אך למעשה כתבה לרבי שלא משנה מה יולד בן או בת העיקר שיזכו שיוולדו להם עוד ילדים. הרבי הקיף את המילה 'ילדים', וכעבור זמן נולדו להם תאומים... בילדותם של התאומים הם היו לבד ברכב של המשפחה, בזמן שהאמא עמדה בתור לחלוקת דולרים, ובצורה כל-שהיא החל הרכב להתדרדר במורד רחוב קינגסטון, וכמה שעוברי אורח ניסו לעצור את האסון - לא ממש הצליחו. הרכב כבר היה קרוב לשדרן איסטערן פארקווי, ובדיוק באותם רגעים הרבי קרא לאמא (עוד קודם שהגיע תורה) "רחל לאה בת הינדא" והביא לה דולר, ובדיוק באותם רגעים הצליח הר' ריבקין (שליח בפלורידה) להעמיד את רכבו בצורה כזו שתחסום את הרכב המתדרדר. ויהי לפלא.

פועלת ישועות

באחד הימים דפקה על דלת ביתו הפרטי של הרבי אשה צרפתייה, ור' חנינא שפערלין ניגש לפתוח את הדלת ושאל אותה לרצונה, וכשענתה שרצונה בברכה, שלח אותה למשרדי המרכז לעניני חינוך. באותה שעה ישב הרבי בחדר הפנימי יחד עם הרבנית, ולאחר שהדלת נסגרה שלח הרבי את ר' חס"ד הלברשטאם שישאל את ר' חנינא מה היה רצונו של מי שדפק בדלת. לאחר שחס"ד חזר וסיפר לרבי את הדברים, אמר הרבי כי רצונו לשמוע את הדו-שיח ממקור ראשון, ולאחר שחנינא חזר וסיפר לרבי את כל פרטי הדברים הורה לו הרבי שיאמר לה לכתוב על פתק את בקשתה. ר' חנינא יצא לרחוב והחל לחפש את אותה אישה, ועד שמצא אותה היא כבר הספיקה להתרחק מרחק שתי רחובות, והוא אמר לה שתכתוב את בקשתה על פתק, והוא חזר עם הפתק לבית שם הניח את הפתק לפני הרבי שעדיין ישב יחד עם הרבנית. כשהניח את הפתק, אמר לו הרבי: "היא בקשה ממני? היא הרי בקשה ממנה...". חנינא החל לצחוק במבוכה, אך הרבי התייחס לדברים במלוא הרצינות ואמר לו: "וואס לאכסטו? זיין טאטע איז גיווען א רבי און אלע ברכות מקויים, זיין זיידע איז גיווען א רבי און אלע ברכות מקויים, זיין אלטער איז גיווען א רבי און אלע ברכות מקויים, זיין אלטער רבי איז גיווען א רבי און אלע ברכות מקויים". [= מה אתה צוחק? אבא שלה היה רבי וכל ברכותיו התקיימו, סבא שלה היה רבי וכל ברכותיו התקיימו, סבא-רבה שלה היה רבה וכל ברכותיו התקיימו, וסב-סבה היה רבי וכל ברכותיו התקיימו]. וסיים הרבי את הדברים ואמר: "תמסור לה".

הרבנית שישבה בסמוך ושמעה את כל הדו-שיח צחקה צחוק גדול, ואילו חנינא לקח את הפתק מהשולחן שלפני הרבי, והניח אותו לפני הרבנית.
לא חלפה שנה, ואותה אשה ילדה תאומים...

ברכה בשביל הנכדים

לאחר חתונתו של הרה"ח הרב יוסף יצחק שפאלטר עם זוגתו, חלפו כמה שנים של ציפיה והם עדיין לא זכו להתברך בילדים.

הסבא, הרה"ח ר' חייקל חאנין, ביקש בעבורם כמה וכמה פעמים במעמדי חלוקת דולרים ובהזדמנויות שונות, אך לא זכה לברכה מפורשת, עד שבאחת השנים בל"ג בעומר – יום המסוגל – הודיע הרבי על חלוקת דולרים פתאומית. גם ר' חייקל עבר לפני הרבי, אך שכח לבקש עבור נכדיו. באתערותא דלעילא פנה אליו הרבי ושאלו האם אינו צריך ברכה עבור נכדיו. כמוכן שהוא ביקש מייד את ברכת הרבי, והרבי העניק את ברכתו בצירוף שני שטרות של דולר. ואכן בתוך שנה נולדו להם תאומים.

הילדים שבזכותם נגאלו

בעיצומו של השלטון הקומוניסטי העריץ בברית המועצות, הקושי לגדל ולחנך שם ילדים חסידיים היה קשה מנשוא, וגם לצאת מרוסיה היה בגדר חלום שרק מעטים זכו לו, כשכמעט כל מבקשי היציאה נתקלו בסירוב ונאלצו להישאר מאחורי מסך הברזל.

הרה"ח ר' משה ניסלביץ וזוגתו התגוררו באותן שנים בסמרקנד, היו להם שלושה ילדים, והם נמנעו מללדת עוד ילדים בגלל הקשיים הללו. בהזדמנות מסויימת ישבו החסידים בהתוועדות, וחבריו של ר' משה התוועדו איתו על כך שחייבים להביא עוד חסידים לעולם וכיצד הוא נמנע מכך!?

המסקנה מההתוועדות היתה שהוא ישאל את הרבי, ולפי תשובתו הקדושה כן ינהג. שליחת השאלה אל הרבי וקבלת התשובה היתה כרוכה במאמצים גדולים, מכיון שלשלוח מכתב לארצות הברית ובפרט לרבי מליובאוויטש היוותה סכנת נפשות באותו זמן במדינה ההיא. לשם כך היה צורך לחכות שמישהו יצא מרוסיה ויעביר איתו את המסר בעל פה אל הרבי, ואחר כך להמתין עד שאותו אדם יכתוב על כך לרבי, וכשיקבל את התשובה יצטרך למצוא דרך לא דרך להעביר את התשובה אל השואל שמאחורי מסך הברזל...

לאחר ההמתנה הממושכת הגיעה סוף סוף התשובה המיוחלת שמנתה שלוש מילים בלבד: "הגלות יוכיח שאדרבה".

משפחת ניסלביץ יישמו את התשובה בשנה הסמוכה האשה נכנסה להריון. וראו זה פלא, לאחר המתנה של שנים לקבלת אישור היציאה, זכו משפחת ניסלביץ לקבלו ולצאת כולם יחד מרוסיה, לאחר צאתם מרוסיה, נולדו להם תאומים שגדלו כבר בנחלת הר חב"ד באה"ק, בלי כל דאגה לחינוכם מפני השלטון הקומוניסטי העריץ. "הגלות יוכיח שאדרבה..."

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

•

ולזכות

התאומים החיילים בצבאות השם

הת' דב משה והת' עמוס אליהו שי'

בני הרה"ח ר' מנחם מענדל וזוגתו מרת חיה מושקא שי'

ואחיהם הת' לוי יצחק שי' והת' שמואל שי'

דורון

•

ולזכות זקניהם

הרה"ת ר' מיכאל וזוגתו מרת אילנה שי' דורון

הרה"ת ר' שמעון הכהן וזוגתו מרת מיכל פנינה שי' כהן

וכל בני המשפחה המורחבת שיחיו,

שיזכו לגרום נחת רוח רב לכ"ק אדמו"ר שליט"א

בכל פעולותיהם הליכותיהם ומעשיהם,

ולפעול את התגלותו השלימה והמיידית

ותיכף ומיד ממש!

•

יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד!